

Nurcular ve solcular

Dünyâ köşe yazısında Ömer Laçiner'in ağızından 70'li yıllara ait bir hatırayı nakleden Emre Aköz, muhtemelen farkına varmadan bazı yanlış algılamalara sebebiyet vermiş.

Aktarılan hatıraya göre, özetle, hapishanede tutuklu bulunan solcu bir grup mahkûmun yanına, ayrıca "Nurcular" diye bilinen bir grup vatandaş getirilmiş... Bir-iki gün sonra, Nurcular avluya çıkarılıp bir güzel dövülmüşler. Solcular ise, bu duruma itiraz etmişler.

Dayağın sebebi şudur: Koğuşta namaz kılan Nurcular, kible tarafına kasten getirilip asılmış olan "Atatürk posterini" namaz esnasında örtüyle kapatıyorlar.

Solcular olayı öğrenince, güya "Olmaz böyle şey, adamların inancına nasıl müdahale edersiniz " diye bastırmışlar.

Aköz, hatıranın devamını şu sözlerle aktarıyor: "Maraza çıkmaması için cezaevi yönetimi portreyi kaldırmaya ya da başka bir yere asmaya razıdır... Ancak Nurcular birden tavır değiştirir. 'Ne yapalım, madem yönetim öyle uygun gördü, portre kalsın' deyiverirler. Bunun üzerine, solcuların temsilcileri fena halde bozulmuş olarak kendi koğuşlarının yolunu tutar."

Aköz'ün bu hatıraya dair yorumu ise şöyle: "Bu açıdan bakıldığında, Nurcular fazla değişmedi: Dayak da yeseler, hakaret de görseler siyasî otoriteye başkaldırmadılar .

"Adaletsizlik' karşısında en fazla kelimelerini konuşturdular; yumruklarını değil... Hâlâ da aynı çizgiler." (Sabah, 14 Kasım 2007)

Müsbet hareket prensibi,

teslimiyetçilik demek değildir

Esasen, Emre Aköz'ün yorumuna katılmamak mümkün değil; ancak, aktarmış olduğu hatıradan bağımsız olmak şartıyla...

Zira Nurcular, evet kesinlikle "müsbet hareket etmek" ve "menfî hareket etmemek" prensibine sıkı sıkıya bağlıdır.

Ama bu bağlılığın bir nevi "teslimiyetçilik" şeklinde anlaşılması, katiyen doğru değil.

Şu noktalar doğrudur: Nurcular, adaletsizlik karşısında yumruklarını değil, fikirlerini konuştururlar. Haksızlığa da uğrasalar, hatta işkence bile görseler, yine de isyan etmezler, devlete başkaldırmazlar.

Fakat, bu demek değildir ki, Nurcular baskıcı rejimden memnunlar, Kemalistlerden hoşnutlar, yahut ibadet engeli karşısında bile ses çıkarmazlar.

Demek ki, bazı yanlış anlaşılmaları izale etmek gerekir.

* * *

Bir kere Nurcu olsun, mütedeyyin başka kimseler olsun, namaz kılarken karşılarında herhangi bir resim/poster olsun istemezler.

Resim, kime ait olursa olsun, bundan rahatsızlık duyarlar. Zira, kible tarafındaki resim, ibadetteki huzuru bozar. Kaldı ki, böyle bir durum İslâm fıkında hoş karşılanmaz

Bir diğer husus, menfî harekete hiç tenezzül etmeyen Said Nursî'nin M. Kemal ile uyum içinde ve hiçbir hadise karşısında isyana kalkışmayan, devlete en küçük bir zararları dokunmayan, ölümcül işkencelere rağmen, bir tek askerin, polisin burnunu dahi kanatmayan Nurcuların da Atatürkçülerle barışık olduğu zehabına kapılmamak gerek.

“Ben M. Kemal ile çalışmadım da, çatışmadım da” diyen Said Nursî, kendisine çektirilen otuz beş yıllık işkencenin sebebini ise, “M. Kemal’e dost olmadığı”na bağlıyor.

İşte, bizzat kendi ifadeleri: “Evet, çok emarelerle bildik ki, bana hücum edenleri tahrik eden, Mustafa Kemal’e itirazımdır ve ona dost olmadığımıdır. Başka sebepler bahanedir.” (Emirdağ Lâhikası, sayfa 247. Not: Bu ifadeler, 1940’lı yıllarda Cumhurbaşkanı İsmet İnönü’ye gönderilen mektubun zeylinde geçiyor.)

* * *

Demek ki neymiş... Nurcular ve Said Nursî’nin kendilerine has ölçü ve prensipleri var. M. Kemal ve Kemalistlerle fiilî bir çatışmanın içine girmemiş olmaları, yapılan herşeyi memnuniyetle, hoşnutlukla karşıladıkları anlamına gelmiyor. Aksine, çektikleri bütün sıkıntıların öncelikli sebebini, bu cereyanla bağlantılı görüyorlar.

Öte yandan, namaz gibi farz olan bir ibadetin huzurunu, dünyada hiçbir şeye fedâ etmezler.

Bu noktadan hareketle, hapisanede cereyan ettiği söylenen olayın rengi de, mahiyeti de başka türlü olabilir.

O dönemi yaşayan ve gelişmelerin içyüzünü bilen bizler de gayet iyi biliyoruz ki, o zamanki solcuların “ibadete sahip çıkmak” gibi herhangi bir dertleri yoktu.

Muhtemelen, her tarafı yakıp yıkmakta maharet sahibi olan 70’lerin solcularının, hapisanede dahi yine bir karıştırma, kışkırtma ve işi rayından saptırma gibi bir halleri zuhur etmiş olmalı ki, Nurcularla imtizac edememişler, ayrıışmışlardır.

Dolayısıyla, hatırayı nakleden Ömer Laçiner’in, hapisanede olup bitenlerle ilgili anlattıklarının tahkike ihtiyacı var gibi görünüyor..

NOT:

Burada yazılanlardan hareketle, kimse Nurculuğu dar “Sağcılık” kalıbına sığdırmaya da çalışmasın. Sığmaz. Zira Risâle-i Nur, cihanşümûl bir dâvâdır. Bütün beşeriyeti içine alır. Bu sebeple, Batı patentli olan sağcılığa da, solculuğa da sığmayacak kadar büyüktür, geniştir.

Kaynak: Yeni Asya